

SODBA ŽAGAR ZOPER REPUBLIKO SLOVENIJO

SVET EVROPE

EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

(Pritožba št. 75684/01)

SODBA

STRASBOURG

9. marec 2006

Ta sodba bo postala dokončna pod pogoji iz drugega odstavka 44. člena Konvencije. Mogoče je, da bo na njej opravljena uredniška redakcija.
V zadevi Žagar v. Republika Slovenija

je Evropsko sodišče za človekove pravice (tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

gospod J. Hedigan, Predsednik senata

gospod B.M. Zupančič,

gospa M. Tsatsa-Nikolovska,

gospod V. Zagrebelsky,

gospod E. Myjer,

gospod David Thór Björgvinsson,

gospa I. Ziemele, sodniki,

in gospod V. Berger, sodni tajnik,

po posvetovanju za zaprtimi vrati 14. februarja 2006

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva je bila sprožena s pritožbo (št. 75684/01) proti Republiki Sloveniji, ki jo je pri Sodišču na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in

temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: Konvencija) 2. novembra 2000 vložila slovenska državljanka gospa Nevenka Žagar (v nadaljevanju: pritožnica).

2. Pritožnico so zastopali odvetniki iz odvetniške pisarne Verstovšek. Slovensko vlado (v nadaljevanju: Vlada) je zastopal njen zastopnik gospod L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnica je na podlagi prvega odstavka 6. člena Konvencije zatrjevala, da je bilo trajanje postopka pred domačimi sodišči, v katerih je bila udeležena kot stranka, predolgo.

4. Dne 7. maja 2004 je Sodišče odločilo, da o pritožbi glede dolgega trajanja postopka obvesti Vlado. V skladu s tretjim odstavkom 29. člena Konvencije je odločilo, da hkrati odloči o dopustnosti pritožbe in o utemeljenosti zadeve.

DEJSTVA

5. Pritožnica je bila rojena leta 1951 in živi v Velenju.
6. Pritožnica se je 7. avgusta 1994 poškodovala v prometni nesreči. Povzročitelj nesreče je imel sklenjeno zavarovanje pri zavarovalnici ZT.
7. Dne 17. novembra 1995 je pritožnica proti ZT vložila tožbo pri Okrožnem sodišču v Celju in zahtevala odškodnino v višini 2.610.359 SIT (približno 10.880 EUR) za utrpele poškodbe.
8. Med 21. oktobrom 1996 in 22. majem 1998 je pritožnica vložila štiri pripravljalne spise in/ali predloge dokazov. Svoj zahtevek je tudi trikrat spremenila.
9. Dne 26. aprila 1996 je pritožnica vložila prošnjo za določitev naroka za obravnavo.
10. Pred prvo obravnavo je sodnik napredoval, zadeva pa je bila predodeljena drugemu sodniku.
11. Od dveh narokov za obravnavo 17. aprila 1997 in 26. maja 1998, ni bilo nobeno preloženo na zahtevo pritožnice.
12. Med postopkom je sodišče določilo izvedenca medicinske stroke.
13. Na zadnji obravnavi je sodišče odločilo, da bo sodbo izdalo pisno. Sodba, ki je delno ugodila zahtevku pritožnice, je bila pritožnici vročena 2. septembra 1998.
14. Dne 15. septembra 1998 se je pritožnica pritožila na Višje sodišče v Celju. ZT se je tudi pritožila.
15. Dne 16. junija 1999 je sodišče zavrnilo oba zahtevka v zvezi z nepremoženjsko škodo, vendar je ugodilo pritožbi ZT v zvezi s premoženjsko škodo in zahtevalo, da sodišče prve stopnje popravi del sodbe, ki se nanaša na premoženjsko škodo.
16. Odločba sodišča je bila pritožnici vročena 8. septembra 1999.
17. Dne 28. septembra 1999 je pritožnica vložila zahtevek za revizijo na Vrhovno sodišče. ZT je tudi zahtevala revizijo.
18. Dne 6. julija 2000 je sodišče zavrnilo oba zahtevka.

Odločba sodišča je bila pritožnici vročena 19. septembra 2000.

19. V vmesnem času je pritožnica, med ponovno obravnavo zadeve na prvi stopnji sojenja, 9. septembra 1999 in, kasneje, 13. novembra 2000 vložila pripravljalna spisa. Umaknila je tudi del zahtevka.

20. Na obravnavi 28. novembra 2000, je Okrožno sodišče v Celju odločilo, da sodbo izda pisno. Sodba, ki je delno ugodila zahtevku pritožnice, je bila pritožnici vročena 20. decembra 2000.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA KONVENCIJE

21. Pritožnica se je pritožila zaradi nerazumno dolgega trajanja postopka. Sklicevala se je na prvi odstavek 6. člena Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče.«

22. Vsebinsko je pritožnica nadalje navajala, da pravna sredstva, ki so v Sloveniji na voljo za pospešitev nerazumno dolgih sodnih postopkov, niso učinkovita. 13. člen Konvencije določa da:

»Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Dopustnost

23. Vlada se je sklicevala na to, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

24. Pritožnica je izpodbijala to navedbo in trdila, da pravna sredstva, ki so bila na voljo, niso bila učinkovita.

25. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevam Belinger in Lukenda (Belinger v. Slovenija (odl.), št. 42320/98, 2. oktober 2001, in Lukenda v. Slovenija, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V omenjenih zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o neizčrpanju domačih pravnih sredstev, saj je ugotovilo, da pravna sredstva, ki jih je pritožnik imel na voljo, niso bila učinkovita.

26. Kar se tiče obravnavane zadeve, Sodišče ugotavlja, da Vlada ni predložila nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi moralo Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

27. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu tretjega odstavka 35. člena Konvencije. Prav tako ni nedopustna iz katerih koli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B. Utemeljenost

1. Prvi odstavek 6. člena

28. Obdobje, ki ga je potrebno pri tem upoštevati se je začelo 16. novembra 1995,

na dan, ko je pritožnica vložila pritožbo pri Okrožnem sodišču v Celju in se je končalo 28. novembra 2000, ko je bila pritožnici vročena sodba Okrožnega sodišča v Celju. Upoštevano obdobje je torej trajalo približno pet let in en mesec na štirih stopnjah sojenja.

29. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnice in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnico (gl. med drugim *Frydlender v. Francija* [GC], št. 30979/96, odstavek 43, ESČP 2000-VII).

30. Po proučitvi vsega predloženega gradiva in ob upoštevanju veljavne sodne prakse je Sodišče prišlo do zaključka, da trajanje postopka v obravnavani zadevi ni bilo predolgo in ne izpolnjuje zahteve po pravici do sojenja v razumnem roku.

31. V obravnavani zadevi torej ni prišlo do kršitve prvega odstavka 6. člena.

1. 13. člen

32. Glede na zaključke Sodišča pri presoji kršitve prvega odstavka 6. člena, in ob upoštevanju uveljavljene sodne prakse, Sodišče meni, da ni potrebno preučevati zadeve v smislu kršitve 13. člena, ker so zahteve za dokazovanje omenjene kršitve manj stroge, ter kot take vključene v zahteve, potrebne za dokazovanje kršitve prvega odstavka 6. člena (glej *G.C. v. Združeno Kraljestvo*, št. 43373/98, odstavek 53, 19. december 2001).

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. razglasa, da je pritožba dopustna;
2. razsoja, da ni prišlo do kršitve prvega odstavka 6. člena Konvencije;
3. razsoja, da ni potrebno preiskovati utemeljenosti pritožbe v smislu 13. člena Konvencije.

Spisano v angleščini in notificirano v pisni obliki 9. marca 2006 v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Vincent Berger John Hedigan

sodni tajnik predsednik senata